

Het wonderbaarlijke wolparadijs

Manuela Inusa bij Boekerij:

De Valerie Lane-serie:

De theewinkel vol geluk

De chocolaterie van je dromen

De betoverende antiekzaak

Het wonderbaarlijke wolparadijs

De charmante cadeauwinkel

Het kleine straatje met het grote hart

De Kustdromen-serie:

Vanillegeluk

Manuela Inusa

Het wonderbaarlijke wolparadijs

Vijf vriendinnen. Vijf winkeltjes.
Een zoektocht naar liefde en geluk.

Valerie Lane 4

Vertaald uit het Duits door Sylvia Wevers

Eerste druk 2022

Vijfde druk 2024

ISBN 978-90-492-0214-9

ISBN 978-94-023-1930-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Das wunderbare Wollparadies*

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 Blanvalet Verlag, een afdeling van Penguin Random

House Verlagsgruppe GmbH, München, Duitsland

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van

Marianne Schönbach Literary Agency bv.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle kerstfans.

It's beginning to look a lot like Christmas...

Proloog

Op een ijskoude avond begin december liep een vrouw met haar cockerspaniël door het ondergesneeuwde Oxford. Ze was dik ingepakt in een lange jas en een zelfgebreide paarse sjaal die ze een paar keer om haar nek had gewikkeld. Ze droeg een warme muts en handschoenen en zelfs de hond had een speciaal voor hem gemaakt jasje aan, zodat hij het niet koud had tijdens hun dagelijkse avondwandeling.

De vrouw met de donkere ogen – als je heel goed keek, keek je recht in haar ziel – schudde een lading sneeuw af die van het dak op haar rechterschouder was gevallen. Het zou een koude kerst worden, dat wist ze wel zeker. En ergens verheugde ze zich er zelfs op, want hier in Oxford hadden ze maar zelden het geluk van een witte kerst.

De hond trok aan de lijn en de vrouw maakte hem los zodat hij het oude straatje zelf kon onderzoeken. Ze ademde de koele winterlucht in, keek naar de vele lichtjes die zij en haar vriendinnen een week eerder hadden opgehangen en die nu samen met de mistletoetakken en de hulst Valerie Lane versierden. In de dennenboompjes die ze in de plan-

tenbakken voor hun winkels hadden geplant, hingen mooie kerstballen. De oude straatlantaarns waren met feestelijke strikken versierd en alle zes de etalages straalden een ongelofelijke warmte uit. Elke winkeleigenaar had zichzelf weer eens overtroffen wat kerstdecoratie betrof.

Haar blik viel op de antiekzaak schuin aan de overkant, die ooit de kruidenierswinkel van mevrouw Valerie was geweest. Valerie Bonham had ruim een eeuw geleden de allereerste winkel gehad in dit straatje dat naar haar was genoemd. Nog steeds luisterde iedereen geboeid naar de verhalen die over Valerie werden verteld, en die soms bijna een beetje sprookjesachtig klonken.

De vrouw met de paarse sjaal keek glimlachend naar haar eigen winkel, een wolwinkel, met aan weerszijden van de deur een hulstboompje. Dat ze in dit straatje woonde, betekende meer geluk voor haar dan ze ooit had gehoopt. Ja, ze had moeilijke tijden gekend. Tijden waaraan ze niet graag terugdacht en waarover ze nooit met iemand hier in Valerie Lane had gepraat. Maar dat was allemaal verleden tijd. Nu was ze simpelweg blij dat ze haar hond had, haar lieve vrienden en haar eigen winkel.

Ze riep het enige mannelijke wezen in haar leven bij zich en hij kwam meteen vrolijk blaffend op haar afgerend. Ze pakte de sleutel uit haar jaszak, maakte de deur naast de winkel open en liep de trap op. Haar hond volgde haar. Bij haar voordeur haalde ze nog een keer diep adem voordat ze het gezellige appartement binnenging dat haar thuis was, maar dat nu in de kersttijd toch iets stiller leek dan anders.

Met een kopje marsepein-kersenthee uit de winkel van

haar vriendin aan de overkant ging ze op de bank zitten en ze zette een kerstfilm op. Heel even vergat ze dat ze ooit verschrikkelijk teleurgesteld was en wenste ze niets liever dan dat ook zij deze kerst de liefde tegen zou komen.

1

Met een brede glimlach op haar gezicht deed Susan haar winkel open. Ze rook meteen de geur van de gedroogde sinaasappelschijfjes en kaneelstokjes die ze overal in de winkel in schalen had neergelegd. Aan het plafond hingen feestelijke guirlandes en in de etalage stonden een kerstman en rendieren. Ja, ze hield van kerst met alle kitsch die je in deze tijd van het jaar in de grote warenhuizen in de buurt vond. De vorige dag had ze, hoewel het haar enorm tegenstond om iets bij de concurrent te kopen, genoten van de prachtige etalages in Cornmarket Street. Gelukkig raakten er vaak genoeg mensen bij hen in Valerie Lane verzeild, een zijstraatje van de hoofdstraat. Vooral met kerst liepen de zaken zo goed dat Susan zich de volgende maanden nauwelijks zorgen hoefde te maken om haar financiën.

Ze hielden hier in Valerie Lane allemaal van hun straatje, de winkels en de bijzondere sfeer. Soms had Susan het gevoel dat de lieve mevrouw Valerie nog altijd aanwezig was. En vooral in de kersttijd, waarin je nog in engelen kon geloven, dacht ze dat ze misschien zelfs vanuit de hemel op hen allen neerkeek en hun haar zegen gaf.

‘Susan!’ hoorde ze iemand roepen.

Ze keek om zich heen en zag Tobin naar haar toe komen. Hij was de eigenaar van de bloemenwinkel Emily’s Flowers naast haar, die hij naar zijn oma had genoemd, die stille venoot was. Tobin was pas sinds driekwart jaar in Valerie Lane, een nieuweling dus, maar ze hadden hem allemaal al in hun hart gesloten en hij was een echte vriend geworden. Hij stond altijd voor iedereen klaar en had altijd een glimlach om zijn lippen. Ja, hij paste goed in Valerie Lane, dacht Susan de laatste tijd vaak.

Ze maakte de lijn van haar hond Terry los, die ze aan het uitlaten was, en wendde zich tot Tobin. Hij zag er met zijn blonde haar, wipneus en jongensachtige grijns absoluut niet uit als iemand van dertig.

‘Goedemorgen Tobin, hoe gaat het?’

‘Prima, dank je. En met jou?’

‘Heel goed. Ik geniet van de kou; hopelijk krijgen we eindelijk weer eens een witte kerst.’

‘Nou ja, het duurt nog tweeënhalve week totdat het kerst is. Het weer kan nog omslaan.’

‘Laat mij nou in die waan,’ zei Susan en ze lachte. ‘Zeg, staat onze afspraak nog?’ Ze hadden afgesproken om deze week samen naar de kerstmarkt te gaan.

‘Ja natuurlijk, dat wilde ik jou ook vragen. Wanneer heb je tijd?’

Ze moest even nadenken. Het was woensdag, dan sprak ze ’s avonds altijd met haar vriendinnen af. ‘Zou je morgen kunnen?’ stelde ze voor.

‘Ja. De kerstmarkt op Broad Street gaat dan open, die is niet ver.’

‘Perfect,’ zei Susan.

‘Meteen na sluitingstijd?’ vroeg Tobin glimlachend.

‘Dat is prima. Dan moet ik eerst Terry nog even uitlaten en eten geven.’

‘Waarom neem je hem niet gewoon mee?’ vroeg Tobin. Hij hurkte en aaide Terry’s vacht.

‘Vind je dat niet vervelend?’

‘Nee, waarom zou ik? Ik hou van die kleine rakker.’

‘Hm...’ Susan dacht even na. ‘Het is altijd erg druk op de kerstmarkten. Ik ben een beetje bang dat hij vertrappt wordt. Hij is zo klein. We kunnen beter zonder hem gaan, goed?’

‘Wat je wilt.’ Tobin krauwde Terry achter zijn oren en lachte. ‘Jij hebt een mooi truitje aan, vriend.’

‘Dat heb ik zelf gebreid,’ vertelde Susan.

‘Ik had al zo’n vermoeden.’ Hij grijnsde. ‘Er staan sneeuwpoppen op.’

‘Als je er ook zo een wilt, krijg je die van me. Met kerst.’

Tobin vertrok zijn gezicht. ‘Ook al ben ik dol op de winter, ik draag toch liever effen truien. Maar Laurie kun je er vast een plezier mee doen. Die zag ik gisteren in een grote rode jurk met sterren en glitters.’

Laurie van de theewinkel was ruim acht maanden zwanger. Ze was aan het eind van het jaar uitgerekend en zij en haar man Barry, die ook haar theehandelaar was, verheugden zich er enorm op.

‘Dan zou ik niet weten of ik hem extreem oversized zou moeten maken of liever al voor volgend jaar.’

‘Beter een paar maten kleiner. De baby komt al gauw, toch?’

Susan knikte. ‘Meteen na kerst. Ze is op 30 december uitgerekend.’

‘Misschien wordt het wel een kerstkindje.’

‘Zou dat niet leuk zijn?’ Susan straalde. Ze was ongelofelijk blij voor haar vriendin, die het geluk had gevonden.

‘Je bent echt gek op kerst, hè?’ zei Tobin.

‘Stapelgek.’ Er waren met kerst al veel goede dingen gebeurd. De opening van haar winkel was bijvoorbeeld vlak voor kerst geweest.

‘Goed, dan zie ik je morgenavond. Ik kijk ernaar uit.’

Susan verheugde zich er ook op. Ze vond het fijn om met een man bevriend te zijn van wie ze niets te vrezen had, want hij had duidelijk gevoelens voor een ander. Tobin en Susan waren de laatste maanden bevriend geraakt en deden vaak dingen samen. Natuurlijk lette ze erop dat ze nog genoeg tijd overhield voor haar vriendinnen. Naast Laurie van de theewinkel waren dat Ruby van de antiekzaak, Keira van de chocolaterie en Orchid van de cadeauwinkel. Op de laatste was Tobin hopeloos verliefd, ook al zou hij het nooit toegeven want Orchid had al jaren een vaste relatie. Maar elke keer als ze elkaar ontmoetten, voelde Susan een bepaalde spanning, die je alleen merkte bij mensen die verliefd op elkaar waren. Dat was waarschijnlijk ook de reden waarom Tobin niet vaak naar hun woensdagavondbijeenkomsten kwam.

Die fantastische traditie, door Valerie Bonham ingevoerd, hadden ze overgenomen. Elke woensdag na sluitingstijd spraken ze in Laurie’s Tea Corner af, waar iedereen welkom was die een luisterend oor, een schouder om tegenaan

te leunen, goede raad of gewoon een kopje thee nodig had. Susan zou die bijeenkomsten voor geen goud willen missen. Ze kon zich geen leven zonder haar vriendinnen meer voorstellen en was gelukkig en dankbaar dat ze hen had.

‘Kom vanavond weer eens naar de Tea Corner,’ zei ze tegen Tobin.

‘Dat gaat niet, want ik heb een date.’

‘O, echt? Met wie?’

‘Met Christine, je weet wel, de verpleegster die boven Ruby’s winkel woont.’

‘Echt waar?’

Susan was verbaasd. Christine was met haar zwarte haar en nogal mollige figuur een heel ander type dan Orchid.

‘Ja. Ik heb gisteren bij het bloemschikken behoorlijk diep in mijn vinger gesneden en moest naar de dokter.’ Hij tilde zijn hand op en nu pas zag ze het verband.

‘O jee. Ik hoop dat het niet al te erg is?’

‘Het moest gehecht worden. En raad eens wie mijn zere vinger heeft verbonden?’

‘Christine?’

Hij grijnsde. ‘Inderdaad. Ze vroeg me om een date. En ik dacht, waarom niet? Dus nu gaan we samen uit eten.’

Susan zei maar niet tegen hem dat hij zich die date kon besparen omdat het toch tot niets zou leiden. Dat wist ze gewoon. Maar ach, waarom zouden ze niet gezellig uit eten gaan?

‘Dan wens ik je veel plezier. Met Christine.’

‘Dank je wel. En ik wens jou een drukke dag.’

Ze glimlachte en keek Tobin na. Daarna ging ze einde-

lijk haar winkel binnen. Terry kroop meteen op zijn deken-
tje. Susan pakte een paar bolletjes wol uit de vele schappen
waarin ze ze op kleur had gesorteerd. Ze had zojuist beslo-
ten om Tobin toch een trui voor kerst te geven. Als hij geen
sneeuwpoppetjes wilde, dan zou ze gewoon een effen trui
voor hem breien. Blauw was een kleur die hem goed stond
en perfect bij zijn warme ogen paste.

Om klokslag twaalf uur hield Susan zoals elke dag lunchpau-
ze. Ze nam Terry mee, die meteen bij zijn lievelingsboom
zijn pootje optilde, en kocht Indiase curry, die ze in haar
winkel wilde opeten. Ze sloot haar winkel elke dag tussen de
middag, maar bleef nooit langer dan een kwartier weg. Haar
klanten wisten en waardeerden dat.

Toen ze Valerie Lane weer in liep, kreeg Susan plotseling
trek in een lekker kopje thee en ze ging even snel bij Laurie
naar binnen.

‘Ha lieverd,’ begroette haar vriendin haar. Haar blozende
wangen hadden bijna dezelfde kleur als haar lange, kersen-
rode haar. ‘Waarmee kan ik je blij maken?’

Susan verbaasde zich. Elke keer dat ze Laurie zag, leek die
nog een beetje dikker.

‘Wat raad je me aan?’

‘Ik zie dat je net iets te eten hebt gehaald?’ Ze wees naar de
witte papieren zak in Susans hand.

‘Indiase groentecurry.’

‘Hm...’ Laurie liet haar blik over de theeblikken glijden
die op de toonbank stonden. Dat waren de soorten die ze
uitschonk. In talloze kasten en een oude ladekast waarvan

de laatjes openstonden, had ze alle theesoorten voor de verkoop uitgestald. Het waren er ongelofelijk veel en ze kwamen uit de hele wereld. Susan had er al heel bijzondere melanges tussen ontdekt die ze nog niet kende. Een bezoek aan Laurie was altijd als een reis naar verre landen. ‘Wat dacht je van appelthee? Die versterkt het aroma van kruiden als kardemom en koriander, die zeker in jouw curry zullen zitten.’

‘Ik dacht eerder aan iets kerstachtigs.’

Laurie grinnikte. Natuurlijk, ze wist dat Susan gek was op kerst. ‘Neem dan de gebakken-appeltjesthee.’

‘O, dat klinkt goed. Doe die maar.’ Susans ogen begonnen te glanzen. Ze verheugde zich er nu al op om de thee te ruiken en vooral te proeven. Laurie vulde een grote beker voor haar en Susan gaf haar twee pond tachtig.

‘Ik breng de beker vanavond weer terug.’

‘Prima. Geniet ervan.’

‘Dank je wel. O, Laurie...’ Terwijl ze wegliep, schoot Susan nog iets te binnen en ze draaide zich weer om. Met haar blik op Lauries dikke buik vroeg ze: ‘Gaan we deze adventstijd eigenlijk weer een kerstmarkt organiseren?’

Net als in alle grotere steden waren er in Oxford al genoeg feestelijke markten, maar ze vonden het toch leuk om zoiets ook in Valerie Lane te organiseren. Een kerstmarkt die een paar weken duurde was niet mogelijk, omdat de meesten van hen tot voor kort alleen in hun winkel stonden. Laurie en Keira hadden inmiddels een medewerkster, Ruby had haar vriend Gary die haar in de winkel hielp en Tobin had Barbara, die in Valerie Lane woonde, voor halve dagen aangenomen. Alleen Orchid en zichzelf waren alleen, maar voor

een weekend lukte het op de een of andere manier altijd wel. Vorig jaar had Susan bijvoorbeeld een kennis uit haar brei-club gevraagd of ze in haar kerstkraampje wilde helpen.

‘O ja, natuurlijk. Absoluut. Ik ben dol op onze kerstmarkt.’

‘Maar alleen als je het ook echt redt. Het zijn dit jaar immers bijzondere omstandigheden en het zou niet de eerste keer zijn dat we het overslaan.’

Ze doelde op het jaar waarin Ruby’s moeder Meryl was overleden. Meryl, de eigenaresse van de antiekwinkel, was heel plotseling van hen heengegaan. Die winter waren ze allemaal niet in de stemming geweest voor kerst. Maar daarna was Ruby in de voetsporen van haar moeder getreden en had de winkel overgenomen. Ruby was inmiddels net zo’n goede vriendin als Meryl was geweest. Ze herkenden allemaal Meryls goedheid en haar grote hart in haar.

‘Dat was heel wat anders,’ vond Laurie. ‘Ik vind dat we onze kerstmarkt gewoon net als anders door moeten laten gaan. Ik kan niet geloven dat we nog helemaal niks concreets hebben gepland. We hebben allemaal zeker te veel andere dingen aan ons hoofd. Laten we het er vanavond meteen over hebben en een goede datum kiezen, oké?’

Susan glimlachte tevreden. ‘Laten we dat doen. Fijne dag nog, Laurie. En doe Barry de groeten.’ Ze wist dat Lauries man sinds ze zwanger was elke middag langskwam en haar wat te eten bracht.

‘Dank je wel, dat zal ik doen.’

Laurie straalde en Susan stak het geplaveide straatje over, met de gebakken-appeltjesthee in haar hand, waarvan de

geur haar gezicht deed stralen. Het was al gauw kerst, heel gauw, en ze hoopte dat de volgende weken heel langzaam voorbijgingen, zodat ze volop kon genieten van elk moment.

2

Toen Susan 's avonds Laurie's Tea Corner binnenging, moest ze zoals altijd glimlachen. Zodra ze de winkeldeur opendeed, werd ze getroffen door de bijzondere sfeer. Haar vier vriendinnen zaten al knus bij elkaar, dronken geurige thee en lachten over van alles.

'Hé, Susan en Terry,' zei Laurie. 'Wat leuk dat jullie er zijn.'

Susan stuurde Terry naar de hoek waar hij altijd lag als ze hem woensdagsavonds meenam. Laurie had speciaal voor hem een zacht dekentje op de grond gelegd.

'Het ruikt heerlijk. Mag ik dat ook, wat het ook is?'

'Het is steranijs-sinaasappelthee en natuurlijk krijg je een beker,' zei Laurie en ze schonk voor haar in.

Susan had de beker van die middag in haar jaszak gestoken en zette hem op de toonbank. Aan een van de tafeltjes zag ze meneer Monroe zitten, een bewoner van Valerie Lane, en Mary, Keira's moeder. Ze zwaaide naar hen. Die twee hadden wat met elkaar sinds ze elkaar een paar maanden eerder op een woensdagavond in de Tea Corner hadden ontmoet. Sindsdien waren ze onafscheidelijk en ook nu

waren ze druk met elkaar in gesprek.

Susan ging op de lege plek tussen Ruby en Keira zitten en raakte hun hand aan. 'Hoe gaat het met jullie?'

'Heel goed. En met jou?' vroeg Keira.

'Met mij gaat het geweldig. Jullie weten dat ik gek ben op de tijd voor kerst.' Iets zachter zei ze: 'Jouw moeder is echt smoorverliefd op meneer Monroe, hè?'

'O ja. Ik heb haar nog nooit zo gezien,' zei Keira. 'Ik vind het zo leuk dat we hen aan elkaar hebben gekoppeld.'

'Zeg, dat is wel aan mij te danken, hè,' merkte Orchid op.

Ze was er trots op dat ze de koppelaarster onder hen was. Ze had Laurie en Barry ook al geholpen, toen die destijds zo verlegen om elkaar heen draaiden dat ze zonder Orchids hulp waarschijnlijk nog steeds over niets anders dan thee zouden praten.

'Ach, kom op, eigenlijk is het aan ons allemaal te danken, toch?' zei Susan. 'Tenslotte heb ik Mary gevraagd om te helpen bij het lentefeest. Ze hielp me in mijn kraampje en op die dag hadden ze hun eerste date.'

'Maar als ik niet aan meneer Monroe had verklapt dat ze van gele rozen houdt en hij haar die niet had gegeven, wat zij als een wenk van het lot beschouwde, was ze misschien nooit verliefd op hem geworden.'

'Hou nou eens op, meiden. Het belangrijkste is dat mijn moeder gelukkig is. Het doet er niet toe wie aan haar geluk heeft bijgedragen,' suste Keira het gekibbel. Ze richtte zich tot Ruby, die nooit veel zei, maar liever luisterde. 'Hoe gaat het met je vader, Ruby?'

'Heel goed, dank je. Sinds Gary bij ons is ingetrokken,

heeft hij een nieuwe beste vriend. Ze zijn constant aan het schaken of spelen zeeslag. Mijn vader eet zelfs af en toe weer normaal mee, vooral als Gary kookt.’

Gary had na een vreselijke tragedie jarenlang op straat geleefd, om precies te zijn op de hoek van Cornmarket Street en Valerie Lane. Ruby en hij hadden altijd al een speciale band gehad die in de loop van de tijd in liefde was overgegaan. In juni was Gary bij Ruby en haar, nou ja, enigszins verwarde vader Hugh ingetrokken. Hij had het leven van hen beiden positief veranderd. Ruby, die na de plotselinge dood van haar moeder haar studie in Londen had moeten opgeven en terug naar Oxford moest verhuizen om voor haar vader en de winkel te zorgen, was compleet veranderd. Ze had haar droefheid van zich afgeschud. Ze was nog steeds erg introvert, want zo was Ruby nu eenmaal, maar ze straalde veel vaker.

‘Wil hij niet meer een hele week alleen maar bananen eten?’ vroeg Susan.

‘Of augurken?’ Orchid grinnikte.

Ruby schudde haar hoofd. ‘Hij heeft nog steeds zijn vaste weken waarin hij zich ineens op een bepaald levensmiddel concentreert, maar hij accepteert nu soms ook kleine afwijkingen. Als er bijvoorbeeld bonen aan de beurt zijn, is hij tevreden met burrito’s. Is het pasta, dan eet hij die met allerlei sauzen en bijgerechten. Ik ben echt opgelucht dat hij wat dat betreft veranderd is. Bovendien is het veel gezonder.’

Inderdaad. Susan kon zich niet voorstellen hoe erg je spijsvertering van slag moest zijn na een hele week alleen bananen eten.

‘Ik ben blij voor je, meid,’ zei ze tegen Ruby. ‘Je kunt je vader gerust weer eens op een woensdagavond meenemen als hij daar zin in heeft. En Gary natuurlijk ook.’

Het viel haar op dat de twee mannen er al een tijdje niet meer bij waren geweest.

‘Dat zou ik graag doen, maar ze gaan nu altijd met z’n tweeën bowlen op woensdagavond. Dan is er korting voor gepensioneerden.’

‘Dat is geweldig. Wat lief van Gary dat hij zo veel met je vader doet.’

‘Ja, hij is een schat,’ bevestigde Ruby en ze keek heel gelukkig.

‘Is er verder nog nieuws?’ vroeg Susan terwijl ze rondkeek. ‘Orchid, hoe gaat het met Patrick?’

Orchid en Patrick hadden drieënhalf jaar een relatie.

‘O, prima, zoals altijd.’

Hm, dat is wel een heel kort antwoord, dacht Susan en ze vroeg zich af of ze door moest vragen. Niet omdat ze nieuwsgierig was, maar omdat ze echt wilde weten of er toch niet meer mogelijk zou kunnen zijn tussen Orchid en Tobin. Natuurlijk wilde ze Orchid en Patrick niet uit elkaar drijven, maar omdat ze Tobin zo graag mocht, verdiende hij het gewoon dat de vrouw die hij aanbad zijn gevoelens beantwoordde. Het was alleen erg jammer dat zijn oog uitgerekend op Orchid was gevallen.

‘Wat doen jullie met kerst?’ vroeg ze aan Orchid.

‘We gaan zoals altijd naar mijn ouders. Phoebe, Lance en Emily komen ook. We eten heel traditioneel plumpudding, drinken glühwein en doen een dobbelspel met cadeautjes.’

Phoebe was de zus van Orchid, Lance haar geweldige man en Emily haar schattige baby.

‘Hoe gaat dat dobbelspel?’ vroeg Laurie.

‘Ken je dat niet? Je pakt kleine cadeautjes in en legt ze in het midden van de tafel. Je gooit om de beurt een dobbelsteen en degene die zes heeft, mag een cadeautje pakken. Als alle cadeautjes weg zijn, mag je van de anderen stelen. Het is grappig, vooral omdat je geen mooie cadeaus maar goedkope, nutteloze dingen inpakt die je al jaren in je kast hebt liggen en niet meer nodig hebt of die je voor één pond bij Poundland koopt.’

‘Zoals?’

‘Even denken... Vorig jaar kreeg ik een soeplepel en een pakje condooms.’

Keira lachte. ‘Wie had die ingepakt?’

‘Phoebe. Mijn zus heeft een apart gevoel voor humor.’ Orchid vertrok haar gezicht. ‘Nou ja, je moet inpakken wat je niet meer nodig hebt en vorig jaar had ze nou echt geen condooms nodig voor kerst, want toen was ze hoogzwanger.’

‘Dat klopt. Net zoals onze Laurie dit jaar hoogzwanger is met kerst,’ zei Susan enthousiast.

Ze zag dat Ruby een verlangende blik op Lauries buik wierp. Zou ze ook kinderen willen? Een paar weken geleden had Ruby hun toevertrouwd dat Gary eerder getrouwd was geweest en een kind had gehad. Zijn vrouw en de kleine waren omgekomen bij een auto-ongeluk en Gary had Ruby verteld dat hij niet nog een keer een gezin wilde stichten. De herinnering deed te veel pijn.

‘Ja, en ik zal er vooral van genieten dat ik zo veel kan eten als ik wil,’ zei Laurie en ze streekte haar dikke buik.

‘Alleen de champagne bij je ouders moet je dit keer helaas laten staan,’ zei Keira. Laurie en Keira waren al jaren hechte vriendinnen.

‘Had ik dat nog niet verteld? Het jetsetfeest van mijn ouders gaat dit jaar niet door omdat ze met kerst naar Maui gaan.’

‘Waar ligt Maui?’ vroeg Orchid.

‘In Hawaï, geloof ik. Maar goed, ze zijn er niet, dus hoef ik niet een hele avond met een gemaakte glimlach rond te lopen en de vragen van de high-societydames te beantwoorden. “Waarom wilde jij in hemelsnaam een theewinkel openen?” – “Waarom word je niet eindelijk lid van de countryclub?” – “Denk je aan plastische chirurgie na de geboorte van het kind?”’

Lauries ouders waren steenrijk. Haar vader, William, bezat een keten van wellnesscentra en haar irritante moeder kon over niets anders praten dan botox en designermode. Laurie had vaak genoeg bij haar vriendinnen over haar ouders geklaagd, waarbij ze haar vader ondanks zijn snobisme boven haar moeder verkoos. Eigenlijk was hij zelfs heel aardig. Hij had Ruby een grote doos met waardevolle boeken uit zijn eigen bibliotheek gegeven voor de heropening van haar winkel.

‘Wat jammer. Je keek zo uit naar het kerstfeest,’ zei Keira en ze knipoogde naar Laurie.

‘Ja, héél jammer.’ Laurie knipoogde terug.

‘Over kerst en feestjes gesproken,’ zei Susan. ‘Laurie en